Creator *de Balin Feri*

„La început a fost *Cuvântul* şi *Cuvântul* era la Dumnezeu şi Dumnezeu era *Cuvântul".*

Lui Serge, pentru cuvinte

Serge stătea în faţa calculatorului, degetele îi alergau pe taste, furioase. Nu pentru că şi-ar fi descărcat aşa nervii, mai ales că nu avea de ce să se descarce. Orice necazuri ar fi avut, aşezat în faţa monitorului reuşea să le uite, rămânea doar el şi povestea care se derula. În clipele de maximă inspiraţie nu auzea câinele care lătra afară, nu băga de seamă nici că soţia îl chema şi pentru a treia oară la masă, nu observa că s-a lăsat întunericul şi că norii plumburii, grei, de ploaie, au acoperit cerul. Tasta înverşunat înainte. Povestea se cerea spusă şi el se lăsa înrobit de naraţiunea născută de propria-i minte. Nu tresări când primul tunet se rostogoli peste vale, nici când vântul pornit să vestească sosirea ploii se strecură prin fereastra deschisă, smulse perdelele, împrăştie cele câteva foi de pe masă, răsfoi în mare goană revista de lângă telefon şi muri în final într-un colţ, descurajat parcă de lipsa de interes a lui Serge.

Se opri abia după miezul nopţii, atunci când reuşi să pună punctul final de la sfârşitul unui capitol. Se ridică de pe scaun pentru a-şi îndrepta şalele înţepenite, observă că ploaia bătuse razant şi bălţi mari se formaseră prin camera sa de lucru. Încercă să le ocolească, apoi îşi dădu seama că nu are şanse să ajungă altfel la fereastră decât călcând pe covorul complet îmbibat, aşa că îşi scoase şosetele şi închise geamul. Avu senzaţia că ceva nu-i în regulă cu aspectul camerei, chiar făcând abstracţie de bălţi, şi nu observă perdeaua ce atârna ruptă, nici foile îmbibate, dar îi sări în ochi o greşeală măruntă în textul rămas deschis pe monitor. Îşi pusese numai o şosetă, dar se aşeză pentru a corecta greşeala înainte să uite şi rămase iar prins în povestire. Stătu aşa până la primele raze ale soarelui, cu o şosetă într-un picior, celălalt odihnindu-i-se într-o baltă. Dar reuşi să toarne în cuvinte încă un capitol, ceea ce-l făcea să-şi maseze fericit piciorul cu pielea încreţită, în timp ce căuta din priviri cealaltă şosetă. O descoperi într-un târziu pe marginea biroului, unde o lăsase când se

apucase de corectat. Zâmbi involuntar, ajungând la concluzia că e într-adevăr un zăpăcit şi jumătate, după cum obişnuiau să-i spună cei apropiaţi. Se uită la ceas, bău o gură de apă, apoi reveni la text. Mai erau două ore până să i se trezească soţia, timp suficient cât să recitească şi să corecteze ce scrisese.

„Trenul se strecoară prin noapte. Locomotiva scobeşte în grosimea tenebrelor, devorând şinele, împroşcând o trâmbă de funingine pe care curentul o alunga în urmă, pe deasupra vagoanelor, asemeni unui voal de mireasă pe negativul unei pelicule fotografice”.

Era chiar începutul cărţii, nu merita să recitească această parte, o făcuse deja de câteva ori și corectase toate greșelile de tastare. Altfel de greşeli nu mai făcea de ani de zile, dar nici măcar pe-astea nu şi le ierta, recitea textul cu regularitate şi, atunci când zicea că-i gata, era inutil ca redactorul să mai caute ceva de corectat. Sări peste primele capitole şi se opri la începutul celor scrise în decursul nopţii ce tocmai trecuse.

„Nava se odihnea pe rampa de lansare, ca un pântece uriaş din fier vineţiu, fără cârmă sau elice. În mod ciudat, întreaga suprafaţă a cocăi era brăzdată de vinișoare irizate, asemeni lamei unui cuţit trecută prin flacără. David căuta în van explicaţiile unui astfel de fenomen, când Sirce îl trase de braţ în direcţia pasarelei de îmbarcare, retezându-i șirul gândurilor”.

Nu reuși să termine de parcurs textul când o mână așezată peste umărul său îl făcu să tresară. Nu-şi auzise soţia intrând.

— Scuze că te întrerup, dar…

Lăsă propoziţia în aer, de parcă ar fi uitat cuvintele necesare. Serge se întoarse iritat, dar ce văzu în ochii soţiei sale îl făcu să uite instantaneu de toate preocupările de dinainte, să sară în picioare şi s-o îmbrăţişeze. Obrajii ei se acoperiră de traseele unor lacrimi mute şi după cum îi tremură bărbia era clar că în scurt timp urma să izbucnească într-un plâns greu de stăvilit.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a trezit telefonul. Au sunat de la spital…

Era de rău. Cel mai bun prieten al lor, pe nume Andre, cel care le şi făcuse cunoştinţă în urmă cu mai bine de 20 de ani, se internase în urmă cu o săptămână pentru o serie de analize. De câteva luni nu se

simţea bine, obosea din cale afară de repede, se trezea cu gura uscată şi cu o durere localizată undeva la baza gâtului. Se lăsase şi de fumat, dar starea sănătăţii sale nu păru să se amelioreze, iar atunci când începu să şi tușească se hotărî că-i momentul să apeleze la doctori. Iar acum telefonul… Nu era deloc bine dacă, în loc să-i comunice pacientului rezultatele analizelor, sunau la cel mai bun prieten. Era un semn clar de probleme grave. Oare cât de grave?

— Ce au zis? Ce voiau?

— Nu prea multe. Numai să mergem până acolo în cursul zilei de azi. Am întrebat, dar au refuzat să-mi dea detalii. Mi-e frică de ce o să ne zică, parcă aş prefera ca nici să nu aflu dacă e ceva grav. Nu poate să aibă Andre cine ştie ce, nu cred că… Așa-i că nu poate? O durere în gât nu-i ceva grav, altceva trebuie să fie.

Serge ar fi vrut să o poată linişti, ar fi vrut să-i spună vorbe care să o încurajeze, să-i redea încrederea tocmai zdruncinată şi s-o convingă că nu e nimic în neregulă cu Andre, dar era la rândul său dat peste cap de această întâmplare cu totul neaşteptată şi nu reușea să se adune. Așa că se grăbi să se spele, se îmbrăcă fără să acorde vreo atenţie hainelor și, după un sfert de oră, goneau deja pe autostradă.

Opri la o benzinărie pentru a alimenta, își aminti că nu mâncase nimic de aproape 24 de ore, aşa că luă şi câteva sandvişuri şi-şi continuară goana. Ajunseră la spital cu două ore înainte de amiază, fură luaţi în primire de o asistentă chemată de recepţioneră de cum îi văzuse intrând, şi aceasta îi pofti într-un salon ce amintea mai degrabă de o sală de aşteptare decât de un salon de spital. Nu apucară nici măcar să se aşeze când sosi şi medicul. Acesta îi pofti să ia loc în jurul singurei mese, apoi se aşeză la rândul său.

— Din câte am înţeles, sunteţi persoanele cele mai apropiate de pacientul nostru.

Serge se mulţumi să dea din cap aprobator, pe când soţia lui nu schiţă nici cel mai mic gest, aştepta ca medicul să treacă de introducere şi să spună lucrurilor pe nume.

— Din păcate am veşti triste. Vă asigur că vom face tot ce ne stă în putinţă …

Serge îşi pierdu răbdarea şi-l întrerupse brutal.

— De asta sunt convins, doctore. Zi-ne exact care-i problema şi

ce se mai poate face.

Mă tem că prea multe nu putem face. Are cancer în metastază, o eventuală intervenţie chirurgicală pentru îndepărtarea tumorii nu ar rezolva problema, ci ar accelera ritmul de dezvoltare a celulelor cancerigene. Putem încerca să intervenim, dar tot ce am obţine ar fi câteva săptămâni adăugate la viaţa prietenului dumneavostră. Din păcate și astea ar fi doar săptămâni de suferinţă.

Serge rămase tăcut. Nu ştia ce să mai zică. Andre îi era prieten de când se știa şi chiar dacă la propria moarte s-a mai gândit uneori, eventuala pierdere a prietenului său i se părea de-a dreptul imposibilă. Dacă se gândea la viitorul familiei sale, de peste câteva decenii, îşi vedea copiii crescuţi, îşi vedea soţia încărunţită, şi îl vedea pe Andre neschimbat, stând pe marginea terasei din spatele casei, cu privirea rătăcind prin livada cu meri şi cu eterna sa ţigară între degete. Nicio clipă nu s-a gândit că şi prietenul său este muritor şi că ar putea părăsi lumea cu mult înaintea lui.

Vocea doctorului îl smulse dintre gândurile sale.

— Vă rămân îndatorat dacă binevoiţi dumneavostră să-i comunicaţi că soarta îi stă în mâinile lui Dumnezeu. Din experienţa mea de până acum ştiu că pacienţii preferă să primească veştile triste din partea unor apropiaţi, parcă le este mai uşor să se împace cu inevitabilul dacă acesta le este adus la cunoştinţă de cineva drag.

— Adică să-i spun eu că va muri? Eu, cel mai bun prieten să-i dau de ştire că zilele îi sunt numărate şi că întreaga ştiinţă a omenirii, acumulată în sute şi mii de ani, nu-i poate oferi altceva decât scuze şi îndemnul de a se împăca? Să-i spun că Dumnezeul acela în care el a crezut mereu şi pe seama căruia mi-am permis eu mereu să fac glume nesărate se arată neîndurător faţă de el şi mă ignoră pe mine? Nu doctore, asta nu mi-o poţi cere!

Înainte ca doctorul să fi apucat să răspundă, spre surprinderea celor doi bărbaţi, soţia lui Serge îşi asumă această misiune ingrată.

— Îi voi spune eu. Din câte ştiu, de faţă cu o femeie, bărbaţii se arată mereu mai curajoşi. Găsesc mai multă putere în ei înșiși decât ar crede în mod normal că au.

Se ridică de pe scaun hotărâtă şi porni spre uşă. Se opri înainte de a trece pragul deoarece îşi dădu seama că nu ştie nici măcar unde

să-l caute pe Andre.

— E la etajul 3. În salonul 313. Vă îndrumă orice asistentă dacă o rugaţi.

Se decise şi Serge să urce odată cu soţia lui la etajul cu pricina, dar să aştepte la uşă până va fi chemat.

Surprinzător, dar nu a fost nevoie să i se mai explice nimic lui Andre. Acesta, de cum o văzu pe soţia lui Serge intrând, îşi dădu seama de cele întâmplate. Preţ de o clipă o umbră de tristeţe îi traversă faţa, îi întunecă privirea, îi încreţi fruntea şi-i trasă o linie dureroasă în jurul gurii încleştate, apoi zâmbi. Se forţă să zâmbească. I-a fost clar dintotdeauna că într-o zi va muri, ştia bine că moartea nu e ceva ce să li se întâmple doar celorlalţi, totuşi nu se aştepta să fie atât de curând. Însă clipele de pesimism, din toate lunile trecute de când începuse să se simtă rău, l-au pregătit pentru gândul morţii. Nu-i fu uşor să nu verse măcar o lacrimă, nu din autocompătimire, ci mai degrabă pentru a plânge tragicul existenţei umane, dar reuşi să se stăpânească. Ar fi fost sub demnitatea sa să se lase compătimit şi eventual chiar consolat de singura femeie care însemnase ceva în viaţa lui.

Dar despre asta nu trebuia să afle nimeni. O plăcuse dintotdeauna pe Eva, dar nu-i spusese niciodată că ar simţi şi altceva pentru ea decât prietenie. Atunci când îi făcuse cunoştinţă lui Serge cu ea, voia de fapt să-i ceară acestuia o părere sinceră despre cea care-i răpise inima. S-a întâmplat însă ca ei să se placă din prima clipă şi orice slăbiciune ulterioară din partea lui ar fi însemnat o micşorare a fericirii unicului său prieten şi a unicei femei iubite. Aşa că rămăsese alături de ei, ca un bun prieten, cel mai bun, dornic mereu să ajute şi fericit să-i vadă pe ei fericiţi.

Acceptase zâmbind să fie întrebat de Serge dacă nu cumva îi plac băieţii de nu se însoară, se arătase încântat de faptul că Eva nu pierdea nicio ocazie să-i prezinte noi şi noi domnişoare, apoi, după trecerea anilor noi şi noi doamne, se controlase de fiecare dată când Eva îl pupa pe obraz, să nu se întoarcă brusc pentru a simţi gustul buzelor ei, şi fusese extrem de atent ca nicio clipă şi în nicio împrejurare să nu-i acorde mai multă atenţie decât putea fi normal. Îi rămăseseră visele cu ochii deschişi şi constatase la un moment dat că revolta iniţială faţă de aranjamentele nedrepte ale sorţii fusese

înlocuită de o senină împăcare cu ce ajunsese să numească „voinţă divină”.

Alegerea făcută de Eva devenise o dovadă a existenţei unui Dumnezeu, astfel răspunderea propriei nefericiri era transferată pe umerii unei persoane capabile să poarte astfel de poveri şi Andre, deşi continuase să fie iremediabil îndrăgostit de soţia prietenului său, aşteptase împăcat ca voinţa divină să se manifeste iar, dezvăluindu-i sensul propriei existenţe, sensul nefericirii sale, aşteptase un răspuns divin care să explice pe baza unor raţionamente superioare motivaţia din spatele deciziei unei femei. După ani şi ani de aşteptări, Dumnezeu îi devenise un fel de confident. Aşa cum Serge reuşea, scriind, să creeze lumi credibile, personaje vii, capabile să trezească simpatii sau antipatii, admiraţie sau dispreţ în cititori, aşa reuşise să-şi creeze propriul Dumnezeu, unul cu care purta lungi discuţii, unul care nu avea chip, nu avea corp, dar devenise la fel de real în propria-i lume pe cât de reali erau eroii lui Serge pentru cititori. Credinţa lui într-un creator atoateştiutor nu avea la bază nicio dogmatică şi nicio religie, era bazată mai degrabă pe familiaritate. Dezbătuse în sinea sa de atâtea ori conceptul şi-l întoarse pe toate părţile, încât sfârşise prin a-l simţi pe Dumnezeu un vechi şi omniprezent prieten.

Cum păţesc fanii unui scriitor dacă recitesc iar şi iar aceaşi carte: după un timp realitatea cărţii se suprapune realităţii lumii şi personajele devin vechi cunoştinţe.

Dumnezeul acesta să fie oare cel care îl abandonase acum ori nici nu existase nicio clipă? S-a răzgândit acesta în privinţa lui, ori nici nu a existat vreodată şi se refugiase el într-o viziune bolnavă? Toate lunile care au trecut de când nu se simţea bine nu au fost o testare a credinţei lui, ci doar mersul firesc către groapă al unui oarecare muritor? Nu, ceva trebuia să fie, ceva trebuia să existe şi dincolo de ce reuşiră oamenii de ştiinţă să explice matematic…

Apoi toate îndoielile îi fuseseră risipite când conştientiză bizareria unei noi coincidenţe. Eva a fost cea care, prin decizia sa, l-a împins să se refugieze în consolarea dată de credinţă, Eva a fost cea care îi prezenta mereu noi şi noi tentaţii accesibile şi rămânea aproape să fie unică tentaţie căreia nu i-ar fi rezistat.

Iar acum tot ea a venit, când el a ajuns la capătul drumului, să-i

prezinte o ultimă doamnă, una pe care nu o putea refuza. Moartea nu era un capăt de drum, nu era o trădare din partea lui Dumnezeu, acesta nu-l abandona inexistenţei, ci doar continua vechiul joc prin intermediul Evei. Moartea nu era trecerea în nefiinţă, jocul mergea înainte, se continua probabil la nesfârşit în mereu alte şi alte condiţii. Sau poate şi această explicaţie era doar un nou argument care îl ajuta să se mintă?

Nu! Acesta era un gând periculos, trebuia abandonat înainte să fie gândit până la capăt, aşa că folosi cea mai bună metodă de a-şi uita gândurile: se uită la Eva. Şi-i zâmbi. Ea, deşi tristă, se forţă să-i întoarcă zâmbetul, apoi, fără cuvinte, se aşeză pe marginea patului şi îi cuprinse mâna mare, cu degete butucănoase şi cu bătături pe ici pe colo, între palmele ei micuţe.

Tăcerea fu spartă de vocea răgușită a bărbatului.

— Cât mai am?

Ea dădu din cap a negaţie.

— Nu ne-au spus un termen. Așa că mai putem spera.

Bărbatul se cufundă iar în tăcere în timp ce privi în adâncul ochilor ei. După un timp ea îşi plecă privirea, speriată de ce ar fi putut vedea bărbatul în sufletul ei. Era însă prea târziu. Andre se forţă să se ridice, îşi aşeză perna la spate să stea confortabil, apoi, ruşinat, cu ochii îndreptaţi spre podea, o întrebă:

— De când ştii?

— Am știut dintotdeauna. Dar m-am gândit că-i mai bine dacă mă arăt neştiutoare. Te voiam lângă noi, aveam nevoie de prezenţa ta, de vizitele tale, de vorbele tale. Aşa că am discutat subiectul o singură dată cu Serge și atunci ne-am înţeles să ne prefacem că nu știm nimic. Altfel ai fi plecat şi nu vroiam una ca asta.

— M-aţi lăsat să cred că sunt un bun actor, deşi cred că-mi jucam jalnic rolul. Ce fel de prieteni îmi sunteţi dacă nu aţi avut suficientă încredere în mine cât să-mi ziceţi?

Ea, în loc să se simtă deranjată de acuzaţia lui, se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Doar prieteni din ăia de care ne-ai fost şi tu. Nici tu nu ai considerat că poţi avea suficientă încredere, cât să ne spui adevărul… Dar a fost mai bine aşa, uneori viaţa are mai mult farmec cu mici

minciuni nevinovate.

— Tăceri mincinoase. Eu am tăcut crezând că-i mai bine aşa. Nu voiam să-şi facă Serge griji.

— El înţelegea. Doar ştii ca înţelege orice, dar ai dreptate, i-ar fi fost penibil să discute despre asta cu tine. Stai o clipă să-l chem.

Scriitorul intră timid în camera de spital. Era prea alb totul, prea curat, prea imaculat şi devenea o provocare pentru imaginaţia sa debordantă ce avea tendinţa să născocească scene sângeroase cu monştri fioroşi ce ar fi găsit o adevărată plăcere în a mânji locul. Se aşeză pe marginea patului, după ce strânse mâna lui Andre. Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău, dar cuvintele nu ar fi exprimat decât o infimă parte din ce simţea. Aşa că tăcea privindu-şi prietenul. Uneori lipsa cuvintelor exprimă mai mult decât discursuri de ore întregi.

O lună şi jumătate. Atât a luptat organismul lui Andre cu cancerul. El nu lupta, se împăcase cu gândul că trebuia să moară, aşa că încerca să suporte chinurile morţii cu demnitate. De bine, de rău, ajutat de Tramadol, Fortral şi, în final, de Morfină, chiar reuşi. Numai că, sedat, nu mai era el însuşi, iar el voia să fie conştient de sine cât mai mult posibil, aşa că deseori refuzase medicamentaţia. Oricum, chiar şi drogat, tot simţea durere. Ajunsese la un moment dat să cadă în extrema cealaltă: în loc să-l sperie, moartea devenise un aşteptat moment al încetării durerilor.

Eva îl vizita doar o dată pe săptămână, nu ar fi putut suporta mai mult de atât. În schimb, Serge era prezent zilnic lângă patul prietenului său. Primele zile reuşiră încă să poarte discuţii ca pe vremuri, apoi, odată cu accentuarea suferinţelor lui Andre, urmară zilele tăcerii. Serge a încercat o vreme să aline chinul prietenului său abătându-i atenţia spre alte gânduri, însă şi-a dat seama curând că acesta nu-l întrerupea niciodată pentru că nu reuşea să-l urmărească. Nu-i rămăsese decât să stea pe scaunul din faţa patului, să şteargă din când în când picăturile de transpiraţie rece de pe fruntea muribundului şi să încerce să se obişnuiască cu gândul propriei neputinţe. Pe măsură ce treceau zilele şi starea lui Andre se înrăutăţea parcă de la o clipă la alta, Serge ajunse să se împace cu inevitabilitatea pierderii prietenului său. Era un om, ca toţi ceilalţi, aşa că era firesc să moară. Asta putea să accepte. Dar nu reuşea nicicum să accepte suferinţa. De ce au unii norocul să moară în

somn, fără să-şi dea măcar seama că au trecut pragul? De ce se trezesc unii dimineaţa sănătoşi, fără probleme, apoi, brusc, simt un junghi ascuţit în coşul pieptului, mai apucă să ridice mâna şi, eventual, să zică două-trei cuvinte, apoi gata?

Moartea care vine cu viteza gândului, cât ai clipi. Pe când altul suferă zile şi nopţi la rând, până ajunge să privească moartea ca pe o mântuire. Până ajunge să se roage de cei din jur să-l ajute să moară, până ajunge să-i implore pe cei din jur să-l omoare. Cu asta nu reuşea să se împace. Dacă tot există încă boli pe care medicina modernă să le considere incurabile, atunci de ce nu sunt lăsaţi, cei care nu mai pot fi ajutaţi, să moară măcar cu demnitate? Trebuie să fie umiliţi în asemeni hal? La ce bun? Că mai trăiesc două zile sau trei, chiar contează? Alea două sau trei zile mai sunt parte din viaţă, dacă nu a mai rămas nimic altceva decât suferinţa?

Serge a întrebat medicul despre eutanasie şi s-a întâmplat să-i pună întrebarea pe holul spitalului. Doctorul n-a răspuns, s-a mulţumit să ridice din umeri, a neputinţă. I s-a pus întrebarea asta de prea multe ori în cei 30 de ani trecuţi de când a ieşit de pe băncile facultăţii de medicină cât să mai încerce să răspundă ceva. În locul lui s-au găsit alţi doi oameni, aflaţi probabil în vizită la vreun alt pacient, să încerce să răspundă. Primul, un domn trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat sobru, s-a ridicat de pe scaunul din faţa uşii unui cabinet.

— Fiule, cu cât suferă mai mult cineva când moare, cu atât are mai multe şanse să ajungă în Rai. Chinuindu-se plăteşte pentru păcate, sufletul i se purifică şi merge liniştit la Domnul.

Doctorul nici măcar nu s-a oprit să asculte spusele acestuia, el auzise deja toate explicaţiile şi nu era curios să vadă dacă nu a răsărit vreo idee nouă. În schimb, Serge s-a oprit şi l-a lăsat pe om să termine ce avea de spus, deşi s-a simţit tentat să-i râdă în nas când acesta a pomenit de Rai.

— Scuză-mă că te întreb, domnule, dar ce eşti tu de pretinzi că ştii ce şi cum e dincolo?

— Sunt preot ortodox, fiule.

— Atunci, zi-mi şi mie, domnule preot ortodox, pentru ce trebuie să plătească un om care a crezut în Dumnezeu, unul care niciodată nu a făcut rău nimănui, unul care a ajutat de câte ori a avut

ocazia? Pe când altul care are păcate cât duce un marfar moare atât de uşor de parcă ar trece doar dintr-o cameră în alta?

— Voinţa lui Dumnezeu nu o ştie nimeni. Dar ce ne este dat trebuie să ducem până la capăt, altfel nu vom fi demni de EL. Cei care se sinucid, chiar dacă nu o fac cu propria lor mână, aceia sunt ai lui Satan.

— Of! Să mă ierţi, părinte, dar baţi câmpii cu graţie. Dacă tot încerci să-mi dai un răspuns, atunci răspunde-mi ţinând cont de regulile elementare ale logicii. Dacă nu poţi, atunci mai bine taci, că ultimul lucru de care am nevoie este să mă enerveze cineva. Logic, dacă accept explicaţia ta, ar fi să nu ne tratăm de nicio boală pentru că trebuie să ducem tot ce ni s-a dat. Tot după logica ta, părinte, să curmi suferinţele unui câine ducându-l să fie eutanasiat când nu-l mai poţi vindeca este un act condamnabil şi nu unul de milostenie.

— Păi câinele e un animal…

— Da, părinte, iar tu îmi explici că omul e mai prejos. Aşa că slăbeşte-mă cu aiurelile astea.

Preotul ortodox s-a aşezat bombănind şi făcându-şi cruci. Dar discuţia nu s-a terminat aici, pentru că o doamnă a ţinut să dea şi ea o explicaţie.

— Eutanasierea, în cazul oamenilor, ar fi un mare păcat, domnule. Indiferent cât ar fi de bolnav omul, dacă Dumnezeu vrea, poate să-l vindece, poate să intervină şi să-i redea sănătatea. Dacă noi îl eutanasiem pe bolnav, atunci practic s-ar putea să-L lipsim pe Dumnezeu de a face o minune, când doreşte.

De data asta lui Serge chiar i-A săriT ţandăra.

— Asta-i cea mai amre prostie pe care am auzit-o vreodată. Dumneata tocmai îmi explici că Dumnezeu are nevoie de acceptul nostru ca să facă minuni. Adică dacă noi îl lăsăm pe om să decidă în privinţa propriei SALE vieţi atunci îl oprim pe atotputernicul Dumnezeu să facă minuni. Rahat! Dacă ar exista Dumnezeu şi ar vrea să facă minuni, atunci ar putea să facă şi după ce omul a murit, chiar şi după ce omul a putrezit. Pe Lazăr cum l-a sculat din morţi? L-a oprit cumva faptul că era mort?

— Asta nu înţelegi dumneata, domnule. Lazăr a murit de moarte naturală. Dacă s-ar fi sinucis, sufletul lui ar fi aparţinut lui Satan şi nu

ar fi putut fi trezit.

— Argument nul. Dacă aşa stau lucrurile, atunci atotputernicia lui Dumnezeu nu există. Dacă el poate să trezească oameni ori să facă „minuni” numai în anumite condiţii, cu acordul lui Satan, atunci prin ce mai e Dumnezeu?… Mai bine mă lăsaţi pe mine cu ale mele.

A plecat spre casă bombănind şi n-a reuşit să se liniştească decât atunci când s-a aşezat în faţa calculatorului. Atunci i-au trecut nervii, dar fierberea continua, latent. A căutat o supapă şi l-a împins pe Serge să-şi condamne la moarte personajele. În câteva minute i-a omorât pe toţi în cele mai grozave moduri. Apoi a râs, a şters ultimele pagini şi a încercat să scrie încă un capitol. Degeaba. Îi lipsea inspiraţia, nu reuşea să conducă povestea aşa cum dorea. Gândurile i se învârteau inevitabil în jurul prietenului său bolnav, în jurul morţii iminente al acestuia şi, până să-şi dea seama ce face, o parte din personaje au murit iarăşi în textul său. A şters iar tot ce a scris şi a închis calculatorul. Când nu merge de la sine, nu merită forţaţă nota, căci nu reuşeşti decât să compromiţi textul.

Aşa au trecut zilele pentru Serge până la moartea lui Andre. Încerca să scrie, dar nu reuşea să se concentreze, încerca să doarmă, dar nu reuşea să stea în pat mai mult de douătrei ore, se întorcea de zeci de ori de pe o parte pe alta, lua şi somnifere, dar somnul refuza sa vină. Sfârşea prin a renunţa şi se plimba până dimineaţa în jurul casei. La prima geană de lumină se urca în maşină şi pleca la spital.

Atunci când, după o lună şi jumătate de chin, Andre a murit, Serge s-a simţit uşurat de parcă propria-i suferinţă ar fi încetat. Puţin a lipsit să spună asistentei un „Slavă Cerului că s-a dus” când aceasta i-a comunicat vestea morţii. S-a dus la primul telefon şi a sunat acasă. Eva a întâmpinat vestea asemeni lui: în loc de tristeţe simţea şi ea uşurare.
Andre a fost îngropat în cimitirul oraşului natal, alături de părinţii săi. La funeralii au participat puţini oameni, şi unii dintre aceştia s-au prezentat mai mult pentru a-l vedea pe celebrul Serge decât pentru a fi de faţă la îngropăciune. Atmosfera a fost una solemnă, nu a plâns nimeni dar liniştea absolută care se lăsa în pauzele slujbei de înmormântare exprima clar suferinţa, regretul sau respectul. După înmormântare, participanţii s-au împrăştiat în toate direcţiile. Cei care voiau doar să-l vadă pe Serge, s-au abţinut de a la a-i cere autografe,

așa că nu l-a oprit nimeni când a pornit spre mașină.

Odată așezat la volan, Serge a introdus cheia în contact, a pornit motorul, apoi a stat multă vreme așa, privind în gol prin parbriz. Eva stătea în dreapta și era suficient de scufundată în propriile-i gânduri cât să nu observe că mașina nu se deplasează. Într-un târziu tot ea a fost cea care a privit afară și a constatat surprinsă că erau tot la marginea cimitirului.

— Mergem?

Serge s-a uitat la ea, apoi s-a întins și a sărutat-o.

— Mergem. Când trebuia să plec din loc mi-am dat seama că nu știu încotro să pornesc. Nu vreau să merg acasă, nu încă.

— De ce?

— Nu știu. Parcă ar trebui să fac ceva. Nu știu ce. Am senzația că uit ceva important. Că pierd ceva dacă nu fac acum nu știu ce lucru, dar… Mă rog, nu știu ce vreau să spun.

— Nu contează, eu te-am înțeles. Știu de ce ai nevoie. Va trebui să ne împăcăm cumva cu gândul că Andre nu mai este. Eu pot face asta stând acasă, mi-e mai ușor printre lucrurile obișnuite: În plus, dacă văd de copii, uit mai repede. Tu ai nevoie de altceva. Du-mă acasă și mergi apoi să te plimbi. O să găsești tu locul sau omul de care ai nevoie.

Drumul de două ore l-au făcut în liniște. Niciunul n-a simțit nevoia să dea drumul la radio și nici să spună ceva. Când Serge a oprit în fața casei, Eva s-a dat jos tot fără să zică ceva. A pornit spre casă, apoi s-a întors și a mers pe partea șoferului. Serge a coborât geamul și s-au îmbrățișat așa, cu Eva aplecată înăuntru. Și-au spus condoleanțe reciproc, s-au sărutat, apoi ea a plecat. I-a strigat din pragul ușii să meargă la o biserică, s-ar putea să-l ajute.

Scriitorul din Serge părea amorțit. A condus ziua toată fără să observe detaliile peisajului, fără să privească oamenii pe lângă care trecea, deși altădată nu-i scăpa niciun amănunt. Acesta era secretul succesului scrierilor lui, faptul că reușea să vadă întregul aproape în totalitate, faptul că, privind un peisaj oarecare, reușea în câteva secunde să identifice elementele generale, comune, și găsea instantaneu și particularitățile locului. O pădure, de exemplu, nu era doar o pădure. Dincolo de copacii ce se înălțau către cer, foșnetele vântului printre crengi și semiîntunericul continuu, el reușea să vadă și

particularitățile care diferențiau pădurea respectivă de toate celelalte. Când scria despre pădure el nu scria despre una oarecare, ci despre una anume. Cititorul nu vedea o pădure din miile de păduri ale lumii, ci vedea pădurea pe care o arăta el. Copacii se înalță toți spre cer, însă fiecare face acest lucru altfel; unii se avântă direct în sus, grăbiți parcă de necesitatea luminii, uită să-și crească crengi până aproape de vârf, alții se întortochează, urmează curbe bizare căutând un traseu mai ușor în drumul lor către cer. Fiecare altfel. Nici oamenii nu erau doar oameni pentru el. În fiecare reușea să identifice particularul, unul era mai înalt decât normalul și vorbea prea mult, altul pășea pe vârfuri și nu știa să asculte, fiecare avea ceva ce-l făcea unic și el observa fără să vrea exact acel amănunt.

Acum gonea însă înainte, fără să vadă nimic. Toți copacii erau simpli copaci, toate casele simple case, toți oamenii doar oameni. Până și orașele prin care trecea erau doar orașe, străzile deveniseră toate identice, simple șanțuri tăiate în carnea de piatră a locului.

Încet se lăsa întunericul peste lume, pădurile pe lângă care trecea în goană se acopereau cu o pătură de întuneric, copacii renunțau la viața individuală și se dizolvau într-un singur organism gigantic cu mii de picioare întunecate înfipte în sol, cu trupul aplatizat susținut la înălțimea unor blocuri, cu mii de guri care să șoptească, șușotească, ciripească sau urle, când suav ca o chemare, când tainic asemeni unei declarații, când provocator ca o amenințare. Crengile se întindeau dupa mașină ca lungi brațe mostruoase terminate cu mâini și gheare, apoi pădurea rămase în urmă și câmpia îi lua locul. Trecerea mașinii era supravegheată de perechi de ochii strălucitori, ochii holbați ai nopții, nu ochii unor animale oarecare, nu, nici gând. Erau chiar ochii deschiși ai întunericului. Cu două cuțite de lumină mașina desprindea largi felii de întuneric din trupul tăcut, indiferent.

A urmat apoi un alt oraș în care locuitorii se grăbeau spre casele lor, se refugiau în spatele zidurilor, se închideau în propriile lor cămine ca-n sicrie de o noapte, în timp ce bezna câmpiei parăsite, urmărind mașina, se strecura printre clădiri. Bețivii, vagabonzii și prostituatele nu se temeau de noapte. Făcuseră un pact cu bezna, căci din întuneric au fost ei născuți.

În mijlocul orașului, la marginea unui parc, un gigant a fost

transformat în piatră şi stătea acum cu mâinile împreunate cerşind parcă îndurare. În spatele acestuia se înălţa o clădire cu zeci de gemuleţe luminate. Crucea de deasupra îl înştiinţă pe Serge că dăduse peste o biserică. În minte îi răsunau încă spusele Evei, aşa că trase maşina pe dreapta. Închise uşile, trecu pe lângă statuia ce încerca să-i amintească neştiutele eroice şi memorabile fapte ale unui necunoscut, trecu pragul bisericii nimănui din mijlocul oraşului de nicăieri şi se opri în faţa altarului. Avatarul Domnului îl privea tăcut de pe cruce. Ochii celor doisprezece martori ai vieţii şi morţii acestuia, în tabloul pictat în fundal, îşi aţintiră ochii asupra vizitatorului. Aşteptau. Aveau tot timpul din lume. Omul se mulţumi să privească. Îşi lăsă privirea să rătăcească pe figurile apostolilor, peste înscrisurile latineşti ce împodobeau marginile tabloului, peste coloanele care se pierdeau undeva în înaltul bisericii, apoi se aşeză în faţa treptelor de piatră, îşi sprijini spatele de piciorul băncii şi se uită în ochii celui crucificat. Acesta îi întoarse privirea fără să clipească, fără să întrebe, fără să-i pese.

— Te urăsc Dumnezeule! spuse Serge în liniştea absolută.

Vocea i se rostogoli peste băncile goale, se lovi de pereţi, se făcu fărâme şi se întoarse în mai multe ecouri. „Te urăsc Dumnezeule, te urăsc dumnezeule, te urase…”

O clipă, Serge avu impresia că lumea întreagă venise să mărturisească asemeni lui, îşi zise însă că nu-i pasă de lume, nu-i pasă de motivele celorlalţi, îi ajunge propria ură.

— Te urăsc. Plăteşti credinţa cu suferinţă, plăteşti adepţilor tăi cu moarte, cu chinuri, cu suferinţă și lacrimi. Când se roagă în genunchi în faţa ta, le întorci spatele să nu-i auzi. Vrei să fii iubit, preaslăvit, dar nu-ţi pasă. Ai puterea să faci orice, ai cunoştinţele să faci orice, dar toate astea le-ai folosit pentru a face o lume bolnavă, o lume sadică. De ce să mai creadă cineva în tine? Pentru ce să ţi se închine cineva? Nu ai și nu ai avut niciodată nimic de oferit. Vorbe goale, promisiuni deșarte, basme despre paradis şi fericire, dar nu mişti un deget când cei care cred în tine îţi cerşesc îndurarea. Îi laşi să moară în chinuri, inutil. Prin viaţa lor puteau face ceva util, prin moartea lor poate că fac loc altor generaţii să se nască, dar moartea însoţită de chinuri vorbeşte despre sadismul sau despre nebunia ta. Asta eşti Dumnezeule, un mare şi

atotputernic nenorocit înnebunit de puterea pe care o ai. Atât.

Serge ştia că nu va primi răspuns. Ştia că cel care nu şi-a plecat urechea la rugăciuni nu va fi dispus sa bage în seama nici blasfemiile. Nici nu voia un răspuns, oricum durerea pe care o simţea nu ar fi fost alinată de vorbe, dar formularea acuzaţiilor îi făcea bine. Avea impresia că, spunând cu voce tare ce gândeşte, împărtăşeşte cu cineva gândurile ce-l frământă.

Aşa că a fost cu atât mai surprins să vadă că cel răstignit coborî de pe cruce. Se întinse, păşi peste altar, apoi sări jos pe podeaua de piatră. Coborî scările şi se opri alături de Serge, ezită o clipă, apoi se aşeză pe ultima treaptă, faţă în faţă cu cel care tocmai comisese un sacrilegiu.

— Tu îl urăşti? Eu ce să zic? Am făcut întocmai ce mi-a cerut să fac. Poate că nici nu aş fi putut face altfel, dar nici nu am încercat. Am crezut în el până la capăt şi m-a lăsat să fiu trădat, m-a lăsat să mor ucis cu bestialitate, în chinuri, alături de criminali, răstignit pe o cruce. M-au omorât cei pe care îi iubeam, m-au omorât oamenii, dar nu sunt ei de vină, vinovat este El, cel care a făcut lumea asta aşa cum este, cel care a făcut oamenii să fie aşa cum sunt. El care permite ca nevinovaţii să fie chinuiţi inutil, el care permite ca moartea să fie şi umilinţă. El căruia nu-I pasă de copiii care mor de foame, nu-I pasă de miile de morţi inutile, nu-I pasă de nimic. E un sadic şi un nebun, precum ai spus.

Serge se pregăti să-i răspundă când cineva îl scutură. Era preotul bisericii.

— Vă este rău, domnule?

Serge îşi dădu seama că aţipise stând pe jos pe dalele de piatră. După oboseala acumulată într-o lună şi jumătate, nu era de mirare. Îşi întoarse privirea de la preotul îngrijorat spre altar. Avatarul Domnului stătea nepasător pe cruce, în fundal, ochii celor doisprezece martori priveau fără să vadă. Focalizarea li se şterse din priviri şi luminiţa vieţii se stinsese. Nu, nimeni nu-i dădu un răspuns, doar visase. Se ridică în picioare, îşi ceru scuze de la preot şi porni către ieşire. Ajunse deja aproape de uşă când vocea îl făcu să tresară.

— Să nu uiţi ce ţi-am spus.

Se întoarse surprins. Părintele venea în urma sa, neauzit.

— Poftim?

— Întrebasem doar dacă te simţi bine. Nu prea pari în apele tale…

— Sunt bine, părinte. Cât de bine pot fi. Mi-am îngropat azi cel mai bun prieten şi încă îmi caut liniştea.

Contrar aşteptărilor, preotul nu se apucă să amorseze o predicuţă. Se mulţumi să-i spună că îi pare rău şi că timpul vindecă toate rănile. Apoi se întoarse cu spatele la Serge, trecu prin culoarul lăsat liber între bănci şi se aşeză în genunchi pe prima treaptă de piatră. Scriitorul ascultă o vreme rugăciunile bolborosite ale preotului, apoi ieşi din biserică. Se întoarse în uşă pentru o clipă, avu o tresărire când cel crucificat îi făcu cu ochiul din celălalt capăt, apoi închise uşa.

A condus toată noaptea pe drumul de întoarcere. A oprit o singură dată la o benzinărie, a făcut plinul, a băut o cafea şi şi-a văzut de drum. Primele raze ale Soarelui s-au ivit de după dealuri tocmai când a oprit în faţa casei. Soţia şi copiii încă dormeau, aşa că, umblând pe vârfuri pentru a nu-i trezi, s-a apropiat de pat şi i-a sărutat. A mers apoi în bucătărie, şi-a făcut două sandvişuri cu şuncă, a băut o cană cu lapte şi s-a întins pe canapeaua din camera de zi. Voia doar să-şi ţină ochii închişi, dar a adormit instantaneu.

Se trezi abia după lăsarea întunericului. Din camera copiilor se auzea televizorul şi, din când în când, râsete. Nu se dădu jos din pat, ci se întoarse doar cu faţa în sus şi privi tavanul. Aşa îl găsi Eva când intră.

— Bună dimineaţa, Soare!

— Da, hai sa facem mişto de un om obosit!

Se ridică în şezut şi o înhăţă de după mijloc. După o clipă de împotrivire, ea se lăsă moale şi fu luată în braţe.

— Cum te simţi, frumoaso?

— Lasă-mă pe mine. Zi pe unde ai umblat azi-noapte, ai fost la femei?

Era vechea lor glumă. Ea îl întreba dacă a fost la femei, iar el răspundea că mai nou mergea la bărbaţi. Acum nu avea însă chef să joace până la capăt, preferă să–i povestească visul, halucinaţia sau ce-o fi fost. Eva ascultă fără să-l întrerupă şi când termină de povestit primi asigurarea că de-acum încolo i se va face un program de somn, căci are restanţe mari, şi de aici halucinaţiile. Nu putea nega partea cu

restanţele, dar tot nu i se păru a fi un răspuns satisfăcător pentru întâmplarea din biserică şi chiar îi spuse acest lucru Evei. Replica ei îl făcu să cadă pe gânduri.

— Eu chiar nu înţeleg de ce te mai miri. Doar ştii că ai o fantezie ieşită din comun. Alţii îşi imaginează cel mult o situaţie, tu eşti însă în stare de mai mult, tu îţi imaginezi oameni, lumi, vieţi întregi, de la naştere la moarte. Dovadă faptul ca personajele tale nu sunt oameni oarecare ce înfruntă situaţii ciudate, ci sunt oameni cu personalitate, cu un trecut, cu un fel de a fi. Reuşeşti să-i faci credibili, reali, aşa că nu te mira dacă fantezia ta, când se pune pe treabă fără să-i fi cerut, procedează cu aceeaşi conştiinciozitate, acordând o importanţă suficientă detaliilor cât să confunzi chiar şi tu halucinaţia cu realitatea. Ce altceva crezi că este o halucinaţie decât un joc imaginaţiei?

— Cred ca ai dreptate, dar ceva mi se pare incredibil. Pentru mine imaginaţia este ca o unealtă de care mă folosesc cum vreau eu. Cum fac cu mâinile. Tu nu ai rămâne surprinsă şi speriată dacă mâinile tale ar începe să facă diverse chestii fără ca tu să le comanzi? Ce, fantezia mea a ajuns să fie aşa, de capul ei?

Pe Eva o pufni râsul.

— Fantezia ta a fost mereu de capul ei. Gândeşte-te. Tu nu o comanzi, ci doar îi permiţi sau chiar îi ceri să se manifeste. Ea îşi face treaba, inventează persoane, situaţii, tu poţi interveni trasându-i direcţii sau aplicându-i o anume cenzură când sare calul, dar de cele mai multe ori te mulţumeşti so asculţi şi să iei notiţe.

— Asta da, treabă. Vezi de ce zic eu că am cea mai deşteaptă soţie? Însă ce ai spus tu acum are implicaţii…

— Să vezi ce te pleznesc dacă zici că tu, fiind mai multe persoane, eu am făcut sex în grup când am făcut-o cu tine!

Serge râse şi el.

— Acum chiar mă sperii. Nu ştiam că eşti telepată.

Eva se desprinse din îmbrăţişarea lui şi porni spre bucătărie.

— Eşti bărbat şi, după cum prea bine se ştie, voi nu prea vedeţi altceva decât propria persoană. Dacă nu este o femeie lângă voi e vai de capul vostru. Nu să o cunoaşteţi pe ea, dar nici măcar cu voi înşivă nu vă descurcaţi.

Se ridică şi Serge şi o urmă pentru a continua discuţia.

— Hai că acum exagerezi. Nu suntem chiar aşa un dezastru.

— Ba da. Sunteţi. Dacă nu are grijă o femeie de voi, nu vă descurcaţi nici să mâncaţi. Sandvişuri, cereale şi lapte, asta ştiţi voi să gătiţi. Bărbaţii…

Zicând asta strâmbă din nas după vechiul obicei, ceea ce îi dădu aspectul unei fetiţe ţâfnoase, mimică ce-l făcea mereu pe Serge să râdă. Nu-i răspunse pentru că se ştia vinovat. Degeaba era mâncare gătită în frigider, că el preferase să-şi facă un sandviş decât s-o încălzească.

Se aşezară la masă după ce Eva chemă şi copiii. Mâncară în linişte o vreme, dar atmosfera părea mult mai relaxată decât fusese în oricare dintre serile trecute de când au aflat despre boala lui Andre. După cină, copiii au fost trimişi la culcare, Eva anunţă că se bagă şi ea în pat şi-l întrebă pe Serge dacă o urmează. Acesta era convins ca nu ar putea să adoarmă, abia se trezise, aşa că se scuză spunând că a rămas în urmă şi cu scrisul.

O sărută pe Eva şi porni spre camera de lucru. Închise atent uşa, dădu drumul la calculator, dar, în loc să se aşeze pe scaunul din faţa monitorului, preferă să stea în fotoliu. Trebuia să-şi facă ordine în gânduri. Moartea lui Andre îl afectase mult mai mult decât lăsase să se vadă şi deşi nu discuta subiectul cu Eva, nu reuşise să treacă peste cele întâmplate.

„Timpul vindecă rănile, după cum a spus preotul. Timpul, răbdarea şi mersul egal al zilelor. De fapt nu există vindecare, ci doar acceptarea celor ce nu pot fi schimbate. Nu e nicio vindecare, ci doar obişnuinţa cu noile dureri. Omul nu se vindecă, nici gând, doar învaţă să trăiască cu propriile-i dureri, până devin parte a lui. Ca o măsea cariată. Doare îngrozitor la început, apoi, odată ce nervul moare, devine doar o gaură în care poposeşte limba, mai doare uneori, dar la un moment dat mai mult l-ar deranja pe om să caute inutil cu limba după locul dătător cândva de chinuri. Se depune praful peste dureri şi ajungem cândva să nu mai putem distinge ce acoperă moviliţele de colb. Însă durerile rămân acolo, trăiesc şi aşteaptă ziua când o adiere le scoate iarăşi la vedere. Sunt fantome ce revin cu regularitate, nu mor decât odată cu cel care le găzduieşte. Uitarea nu-i vindecare… aşa că timpul nu vindecă. Doar aduce noi şi noi dureri şi le depune în noi şi noi straturi, până nu mai suntem capabili să distingem dureri

individuale în marea masă de sedimente. Îmbătrânim şi zicem că uităm, dar de fapt tot ce se întâmplă e că avem atâtea poveri de cărat încât nu mai reuşim să le distingem. O singură mare greutate. Şi oboseala în oase. Bătrâneţe. Eşti bătrân când ai ajuns să ai mai mulţi prieteni morţi decât vii”.

Lui Serge nu-i plăcu direcţia în care o apucară gândurile lui, aşa ca încercă să le abandoneze. Cea mai bună metodă pentru asta era să se aşeze la calculator şi să permită fanteziei sale să nască încă o poveste. Se ridică aşadar din fotoliu şi se aşeză pe scaun. Deschise fişierul text, parcurse rapid ultima frază scrisă şi începu un nou capitol. Nu reuşi să scrie decât câteva cuvinte când, brusc, se făcu întuneric. Crezu că s-a luat curentul, aşa că încercă să plece spre uşă pentru a căuta o lumânare. Îşi aşeză palmele pe masă şi dădu să se ridice când… ecranul se lumină din nou. În locul textului avea în faţa ochilor o imagine. Una familiară.

Pe moment nu reuşi să-şi dea seama de unde cunoaşte locul, apoi dintr-odată imaginea se extinse cuprinzând întreaga cameră, desfiinţă pereţii şi ajunse până la orizont. Scaunul dispăru de sub el şi se trezi stând în picioare pe nisipul unei plaje. Valurile molcome ale unei mări liniştite se spărgeau la mal şi o slabă adiere îi purta către nări mirosul vag sărat al apei. O voce îl făcu să se întoarcă brusc. Ceea ce văzu îl lăsă cu respiraţia tăiată. O mulţime de oameni stăteau îngenuncheaţi în nisip şi se rugau cu mâinile împreunate. Murmurau cuvinte neînţelese, cu privirile aţintite spre el. Îi părură vag familiari, apoi, când privi în depărtare, mânat de un impuls, văzu amănuntul care îl făcu să înţeleagă. Un cap gigantic, de mărimea unui munte, îl privea cu nişte ochi cât nişte lacuri. Nu putea fi decât creatura din Febra. Se căscă o adevărată grotă gigantică, un puţ cât un vulcan şi o voce monstruoasă tună către el.

— Îndurare, Doamne. Fie-ţi milă de mine, Dumnezeule atotputernic.

Apoi capul căzu înapoi în spatele dealurilor îndepărtate de parcă şi-ar fi pierdut susţinerea. Serge se întoarse către mulţimea de oameni şi-i privi mai atent. Începu să-i recunoască. În rândul de faţă, cea mai apropiată persoană era un bărbat. După cum îşi mişca buzele, Serge înţelese că repeta acelaşi mesaj ca şi uriaşul.

— Îndurare, Doamne. Fie-ţi milă de mine.

Pe unde se uita, acelaşi mesaj îl recunoştea pe toate buzele. Înfrigurat, trase adânc aer în plămâni şi urlă la mulţime.

— Tăceţi! Nu vreau să vă mai aud! Nu vreau…

Încetă să mai urle, căci toţi oamenii rămăseseră fãra glas. Gura le înţepenise după cum o aveau în momentul în care urlase la ei. Voce nu mai avea niciunul, stăteau doar cu dinţii încleştaţi ori cu buzele deschise într-o rugăciune mută.

Serge întinse un deget către bărbatul aflat în faţă.

— Tu. Cine eşti?

— Eu? Sunt David, Dumnezeul meu. Neînsemnatul şi nerecunoscătorul David. Sunt acel David căruia i-ai dat viaţă şi l-ai pus să trăiască într-o lume de coşmar. Acel David pe care l-ai condamnat la moarte, l-ai lăsat să se stingă, să scape, apoi, dintr-un moft, l-ai readus la viaţă să mai trăiască, să mai sufere. Cea de lângă mine este Sirce. Acolo, ascunsă după acel grup de soldaţi, este Clithonie. Suntem cu toţii creaţiile tale, Doamne. Noi trăim în lumea Carnavalului de Fier. Soldaţii aceia sunt din Crucifix. Mai înainte ai văzut capul gigantului din Febra, iar acolo în spate, grupul ce stă izolat de noi, sunt cei care locuiesc pe gigant. În frunte cu Liza. Put a transpiraţie şi a grăsime râncedă într-atât, încât nu-i putem suporta. Acolo, în stânga, îi poţi vedea pe Sarah, Mathias şi Cornelius, alături de toţi ceilalţi din Lacăte Carnivore. Lângă ei stau Jeanne şi Marc din Doctorul Schelet. Îşi fac bine treaba. Păzesc toate acele sicrie în care oasele celor închişi continuă să crească. Sunt ajutaţi de Peticitoare. Dar sunt prezenţi şi Nath, Patricia şi chiar diavolul Cacouna, e aici şi Sarah cu monstrul său, copilul David îşi retrăieşte la nesfârşit alături de noi Coşmarul său de închiriat. Ţie ţi se închină, Doamne, Georges Sarella şi cealaltă Sarah, cea din Destroy, mila şi îndurarea ta o cerşeşte a treia Sarah, Judith şi Barney, cei din Bulevardul Banchizelor. De tine se roaga Waldo, Lisiah, Sirce, Lona, David, Henry şi sute şi mii. Tu ne-ai dat viaţă, Doamne, şi tu ne-ai creat lumea. Şi te urăsc. Plăteşti credinţa cu suferinţă, plăteşti adepţilor tăi cu moarte, cu chinuri, cu suferinţă şi lacrimi. Când se roagă în genunchi în faţa ta, le întorci spatele să nu-i auzi. Vrei să fii iubit, preaslăvit, dar nu-ţi pasă. Ai puterea să faci orice, ai cunoştinţele să faci orice, dar toate astea le-ai folosit pentru a face doar lumi bolnave, lumi sadice. De

ce să mai creadă cineva în tine? Pentru ce să ţi se închine cineva? Nu ai şi nu ai avut niciodată nimic de oferit. Vorbe goale, promisiuni deşarte, basme despre paradis şi fericire, dar nu mişti un deget când cei care cred în tine îţi cerşesc îndurarea. Îi laşi să moară în chinuri, inutil. Prin viaţa lor puteau face ceva util, prin moartea lor poate că fac loc altor generaţii să se nască, dar moartea însoţită de chinuri vorbeşte despre sadismul sau despre nebunia ta. Asta eşti Dumnezeule, un mare şi atotputernic nenorocit, înnebunit de puterea pe care o ai. Atât.

Serge tresări. Deschise ochii. Stătea în vechiul său fotoliu, calculatorul continua să bâzâie și primele raze ale noii zile pătrundeau prin fereastra deschisă. Era răcoare, dar Serge nu se ridică pentru a închide geamul și nici nu se întinse pentru a lua pătura și a se acoperi. Ceea ce îi spusese David în vis, deși nu era nimic altceva decât propriile-i cuvinte adresate unui Dumnezeu nemilos, îl atinseseră…

„…sunt Creator. Dacă e adevărat că lumea noastră s-a născut dintr-un gând, din gândul conştient al cuiva raţional, atunci s-ar putea ca și gândurile noastre, de când am devenit fiinţe raţionale, să fie capabile să nască lumi. Oare Dumnezeu este sadic și nebun doar din același motiv pentru care mă pot considera la fel și pe mine propriile-mi creaţii? Poate că nici el nu își dă seama că noi, creaţiile sale, suntem vii, reali…”

Se ridică de pe fotoliu și scrise ultimul capitol. Îl lăsă pe David să moară. Să-și găsească odihna mult dorită.